

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejski

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **A. C.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2023 roku,

zażaleń skazanego oraz jego obrońcy

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2022 roku, sygn. akt III KO 69/22,

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie wobec jego oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k. oraz art. 29 ust 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (Dz. U. 2020, poz. 1651 tj.) oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz. 18 t.j.)

p o s t a n o w i ł :

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100 groszy), w tym 23 % VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, tj. za czynności w sprawie o wznowienie postępowania.**

UZASADNIENIE

W dniu 2 czerwca 2022 roku do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego A. C. o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 stycznia 2018 roku, sygn. akt II AKa 180/17, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 lipca 2017 roku, sygn. akt II K 156/15. Osnowę wniosku stanowiło twierdzenie skazanego o zaistnieniu nowych faktów i dowodów, które wykluczają możliwość popełnienia przezeń przypisanych mu czynów.

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2022 roku, sygn. akt III KO 69/22, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności. W pisemnych motywach Sąd Najwyższy nie podzielił argumentacji skazanego dochodząc do konkluzji, iż złożony wniosek stanowi działanie instrumentalne, podyktowane chęcią bezpodstawnego uwolnienia się od odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł skazany zarzucając oczywistą obrazę przepisów prawa tj. art. 540 k.p.k., 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k. Jednocześnie skazany wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do złożenia zażalenia na decyzję Sądu Najwyższego. Zarządzeniem z dnia 21 września 2022 roku wyznaczono skazanemu obrońcę z urzędu.

W dniu 5 października 2022 roku wyznaczony obrońca wywiódł zażalenie, zarzucając postanowieniu Sądu Najwyższego:

1. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez pominięcie przy ocenie materiału dowodowego dokumentu, tj. „załącznika [...]” dołączonego do wniosku o wznowienie postępowania, w którym to wskazane zostały przez skazanego nowe fakty, okoliczności oraz dowody przemawiające za zasadnością przedmiotowego wniosku, co skutkowało wydaniem postanowienia o odmowie przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego – z uwzględnieniem wskazanego

wyżej dokumentu winna prowadzić do konkluzji, iż wnioskodawca wskazał nowe okoliczności oraz dowody, a co jednocześnie pretenduje do zajęcia stanowiska, iż nie sposób na tym etapie postępowania stwierdzić jego oczywistą bezzasadność;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego postanowienia polegający na błędnym uznaniu, iż wniosek skazanego A. C. jest oczywiście bezzasadny, w sytuacji gdy prawidłowa analiza i ocena przedmiotowego wniosku, w tym załącznika, w którym wskazano liczne nowe okoliczności oraz dowody pozwala stwierdzić, iż brak jest podstaw do uznania przedmiotowego wniosku jako oczywiście bezzasadnego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wywiedzione zażalenia nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że postępowanie wznowieniowe nie służy prowadzeniu na nowo kontroli ustaleń i ocen prawnych dokonanych w toku zwykłego toku instancji. Uruchomienie tego postępowania może nastąpić w wypadku przedstawienia sądowi konkretnych i poddających się weryfikacji faktów oraz dowodów potwierdzających, że dotychczasowe rozstrzygnięcie było błędne, a postępowanie powinno zostać ponowione. Osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako niedającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych.

W powyższym kontekście należy traktować wywiedziony już po raz kolejny przez skazanego wniosek o wznowienie postępowania. A. C. *de facto* dokonał powielenia argumentów zawartych we wcześniejszych wnioskach o wznowienie postępowania, do których Sąd Najwyższy odnosił się już w swoich orzeczeniach.

Skazany, ograniczając się do próby przeforsowania przyjętych uprzednio argumentów, nie próbuje nawet wykazać, aby Sąd Najwyższy wydając skarżone orzeczenie, dopuścił się uchybień, które mogłyby mieć wpływ na słuszność decyzji o stwierdzeniu oczywistej bezzasadności wniosku skazanego.

Na płaszczyźnie merytorycznej ocenić można jedynie zarzut o nieuwzględnieniu przez sąd dołączonego do wniosku załącznika, co zarzucił w swoim zażaleniu również obrońca. W tym zakresie wskazać należy, iż dołączony przez skazanego do wniosku dokument był już w części przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym w sprawie V KO 97/21, gdzie również odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie wobec jego oczywistej bezzasadności, utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2022 roku, sygn. V KZ 10/22. Tożsamość przywołanych motywów oraz brak nowych argumentów, w istocie wykluczają przyjęcie przymiotu nowości faktów oraz dowodów, które mogłyby wywołać przekonanie sądu o realnej możliwości zmiany kierunku prawomocnego rozstrzygnięcia sądowego, co jest niezbędne dla wznowienia postępowania. Tym samym także podnoszone przez obrońcę argumenty nie były w stanie wzruszyć prawidłowej decyzji Sądu Najwyższego wyrażonej w zaskarżonym postanowieniu.

Końcowo zauważyć trzeba, że mnogość składanych przez skazanego wniosków z tożsamą argumentacją nakazuje podzielić wyrażoną w zaskarżonym postanowieniu konkluzję o instrumentalnym traktowaniu instytucji wznowienia postępowania przez A. C.. Powoduje to, iż także aktualnie złożony przezeń osobiście wniosek był bezzasadny, a Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela twierdzenia zaskarżonego postanowienia.

Z uwagi na niewykazanie uchybień zaskarżonego postanowienia i brak jakichkolwiek przesłanek koniecznych z punktu widzenia ewentualnego wznowienia postępowania, złożonych zażaleń nie uwzględniono.

Jednocześnie, wskutek podjętych przez obrońcę z urzędu czynności w niniejszym postępowaniu, jak również złożonego oświadczenia w zakresie braku uiszczenia kosztów obrony, na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2020, poz. 1651 tj.) oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października

2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019, poz. 18 tj.) zasądzono w tym przedmiocie od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K. kwotę 442,80 zł (w tym podatek od towarów i usług według stawki 23%) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, tj. za czynności w sprawie o wznowienie postępowania.